

číslo pluku 35 zařazen. Dle § 1 zákona ze dne 2. listopadu 1918, čís. 9 sb. z. a n. má zařazení do ozbrojené moci čís. státu účinky vykonané vojenské přísahy služební. Ze svazku čís. vojska nebyl Emil K. dle svrchu citovaného přípisu ještě propuštěn a nachází se ve vyšetřovací vazbě vojenské v Bratislavě. Z uvedeného plyne, že Emil K. byl pro svrchu naznačenou krádež odsouzen soudem dle §§ 1, 60 tr. ř. a § 11 odstavec sedmý voj. tr. ř. nepřislušným a jest proto citovaný rozsudek **a b s o l u t n ě z m a t e č n ý m.**

Čís. 605.

Spatřuje-li lichevní soud nalézací v trestném činu nikoliv, jak bylo žalováno, čin stíhaný soudem, nýbrž pouhý přestupek správní, nemůže o něm věcně rozhodovati, nýbrž má, sprostiv obžalovaného pro čin soudně stíhaný, postoupiti spisy председови příslušného lichevního soudu.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1921, Kr I 584/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství v Chebu do rozsudku lichevního soudu při krajském soudu v Chebu ze dne 5. února 1921, jímž byl obžalovaný uznán vinným přestupkem dle § 6 čís. 1 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., napadený rozsudek zrušil a nařídil soudu nalézacímu, by postoupil spisy председови příslušného lichevního soudu při okresním soudě jako zástupci úřadu správního k dalšímu řízení a rozhodnutí.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství, čelící proti odsouzení obžalovaného pro přestupek překročení nejvyšších cen dle § 6 zákona o trestání válečné lichvy, uplatňuje zmateční důvod § 281 čís. 1 tr. ř., kterýž ovšem není dán, poněvadž nalézací lichevní soud byl řádně obsazen; avšak svými vývody poukazuje stížnost zřetelně k tomu, že vytýká nalézacímu soudu, že tím, že obžalovaného uznal vinným přestupkem § 6 zákona o válečné lichvě, nesprávně použil zákona co do otázky, je-li skutek obžalovanému za vinu kladený činem trestným před soud příslušejícím. Stížnost uplatňuje tedy věcně zmateční důvod § 281 čís. 9 a) tr. ř. a to právem. Podle § 95 ústavní listiny (zákon ze dne 29. února 1920, čís. 121 sb. z. a n.) přísluší soudní moc ve věcech trestních občanským soudům trestním, pokud není zvláštním zákonem přikázána trestním soudům vojenským nebo pokud záležitosti tyto nemají býti podle všeobecných předpisů projednávány v trestním řízení policejním nebo finančním. Řízením policejním jest míněno ve smyslu výnosů ministerstva vnitra a spravedlnosti a nejvyššího úřadu policejního ze dne 3. dubna 1855, čís. 61 ř. z. a ze dne 30. září 1857, čís. 198 ř. z. řízení před okresními úřady (okresními hejtmanstvími, politickými správami okresními), pokud se týče městskými úřady měst se zvláštním statutem, pokud se týče v těch městech, kde jsou zřízeny státní úřady policejní, před těmito. Dle prvního odstavce § 6 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. bude potrestán pro správní přestupek, kdo za předměty potřeby požaduje nebo sobě nebo jinému dává poskytnouti nebo slíbiti vyšší cenu než jest nejvyšší cena, příslušným úřadem stano-

vená. Dle § 5 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. rozhoduje v případech, kde řízení je přikázáno s p r á v n í m úřadům, předseda soudu lichevního jako zástupce příslušného politického správního úřadu bez přísedících. Právomoci lichevního soudu na místě úřadu správního, tudíž právomoci předsedy lichevního soudu přikazuje (podle § 1 odstavec druhý zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n.) nařízení vlády republiky československé ze dne 3. září 1920, čís. 517 sb. z. a n. také zmíněný přešupek překročení nejvyšších cen dle § 6 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. Nepříslušnost soudů a zejména též soudů lichevních (v řádném jejich obsazení dle zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n.) jest tedy jasná. Příslušným k rozhodování o tomto přešupku se nestane soud ani dle § 262 tr. ř., když — jednáje o obžalobě pro trestný čin, podléhající právomoci soudů — dojde k přesvědčení, že skutečnosti, objevivší se při hlavním přelíčení, tvoří skutkovou podstatu nikoli činu v obžalobě uplatňovaného, nýbrž přešupku překročení nejvyšších cen, ježto i v těchto případech dbáti jest soudu mezi příslušnosti soudů (srovnej čl. I a VIII zákona ze dne 23. května 1873, čís. 110 ř. z., §§ 1 a 9 čís. 1 tr. ř.). Kterou cestou jest se bráti soudu v takových případech, káže správně třetí odstavec § 20 nařízení vlády ze dne 11. listopadu 1919, čís. 597 sb. z. a n., když stanově, že se přešupek správní, sbíhá-li se s trestnými činy, přikázanými soudům lichevním, z řízení soudního vyloučí a ohledně něho, jde-li o takový přešupek správní, jehož potrestání přikázáno soudu lichevnímu na místě úřadu správního, — provede řízení dle §§ 5—9 zákona o soudech lichevních, totiž předsedou lichevního soudu bez přísedících. Dospěl-li tedy nalézací soud ku přesvědčení, že tu není skutkové podstaty přečinu předražování, jak obžaloba uplatňovala, měl se obmeziti na výrok, sprostující obžalovaného z obžaloby pro tento přečin, a postoupiti spisy předsedovi lichevního soudu u okresního soudu místně příslušného, k dalšímu řízení proti obžalovanému pro přešupek překročení nejvyšších cen. Neučinil-li tak, osvojil-li si rozhodnutí i co do tohoto přešupku, uznal-li obžalovaného vinným tímto přešupkem a odsoudil-li ho pro tento přešupek ku trestu, porušil tímto odsuzujícím výrokem zákon co do otázky, je-li překročení nejvyšších cen činem trestným, příslušejícím ku právomoci soudů. Výrok jest zmatečný dle § 281 čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 606.

Ke skutkové podstatě zločinu podílnictví na krádeži dle § 185 tr. zák. nestačí po stránce subjektivní vědomí pachatele, že se věc do držení toho, od něhož jí nabytí, nedostala způsobem poctivým.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1921, Kr I 160/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 13. prosince 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a) tr. zák., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto